

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **Motolský ordovik, občanské sdružení**, IČ 265 79 952, se sídlem Ordovická 3, Praha 5, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, odbor stavební, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1. Syntea software group**, IČ 271 87 951, se sídlem 252 65 Tursko 142, **2. Mgr. J.N., LL.M.**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.4.2010, čj. S-MHMP 200813/2010/OST/Cc/Vo,

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21.4.2010, čj. S-MHMP 200813/2010/OST/Cc/Vo, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 2.000,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 28.6.2010 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 13, stavebního odboru, ze dne 10. 11.2009, sp.zn. OUR 36070/2007/Hák, čj.P13-54740/2009, kterým byla umístěna stavba nazvaná "Vzdělávací a inovační centrum - Lužiny", Praha, Stodůlky, ul. Bellušova, - školské zařízení středoškolského typu- vyšší odbornou školu s administrativou, inženýrské sítě a jejich přípojky, telefonní kabel a napojení na místní komunikace (dále jen „VIC“).

Žalobce rozhodnutí žalované napadá z následujících skutkových a právních důvodů:

A. Žalovaný se nevypořádal s námitkou žalobce, že v řízení nebyl dodržen § 7 zákon č. 500/2004 Sb. a to tím, že stavební odbor připustil stanovisko účastníka řízení Městská část Praha 13, Sluneční náměstí 2580/13, 158 00 Praha 5, který projednal na Radě městské části Praha 13 dokumentaci k Výstavbě dříve, než bylo uveřejněno oznámení o zahájení řízení, čímž byla porušena zásada rovnosti. Žalobce totiž nebyl včas informován, resp. ve stejnou dobu jako Městská část a proto žalobce žádal o přerušení řízení a o poskytnutí obdobné lhůty jako Městská část. K této námitce nebylo přihlédnuto a nebyla žalovaným odůvodněna, žalovaný se námitkou žalobce vůbec nevypořádal neuvedl úvahy, kterými se řídil, když je zkoumal. Rozhodnutí prvostupňové i rozhodnutí žalovaného tak trpí vadou řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s., tj. je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a skutkový stav nemá oporu ve spise.

B. Žalovaný se nevypořádal s námitkou žalobce, že jsou vedena dvě řízení o stejné věci kdy dne 16.4.2008 pod č.j. OUR 36070/2007/Hák (P13-58492/2007) rozhodl stavební odbor o umístění stavby. Na základě odvolání účastníků řízení toto rozhodnutí nadřízený odvolací orgán - MHMP - OST dne 23.6.2009 rozhodnutím č.j. S-MHMP 391873/2008/OSTNo/Cc zrušil a věc vrátil k novému projednání dne 21.7.2009. Dne 25.9.2009 rozhodl sp.zn. OUR 36070/2007/Hák stavební odbor podle § 87 odst. 1 stavebního zákona o zahájení územního řízení a současně nařídil k projednání návrhu veřejné ústní jednání na den 3. listopadu 2009 (úterý) v 9.00 hodin. Rozhodnutí Orgán vyvěsil dne 1.10.2009 na úřední desku Městské části Praha 13. Stavební odbor však řízení ze dne 24.10.2007, sp.zn. OUR 36070/2007/Hák nezastavil, takže jsou vedeny ve stejné věci dvě řízení. Sdružení žádá o odstranění překážky litispendence, protože se na řízení ze dne 25.9.2009 OUR 36070/2007/Hák vztahuje překážka řízení podle § 48 správního řádu. I s ohledem k výše uvedenému nelze v řízení dále pokračovat, protože ve spise není založena žádost stavebníka o zahájení řízení dle § 44 správního řádu a stavební odbor nemůže řízení zahajovat z moci úřední. Důvodem k novému zahájení řízení je rozhodnutí MHMP OST č.j. S-MHMP 391873/2008/OSTNo/Cc, kterým č.j. OUR 36070/2007/Hák (P13-58492/2007) zrušil a věc vrátil k novému projednání. K této námitce nebylo přihlédnuto a nebyla žalovaným odůvodněna, žalovaný se námitkou žalobce vůbec nevypořádal, neuvedl úvahy, kterými se řídil, když je zkoumal. Žalobce má za to, že i z tohoto důvodu jsou obě rozhodnutí vadné dle § 76 odst. 1 písm. a) , b) s.ř.s. pro nepřezkoumatelnou pro nedostatek důvodů a skutkový stav nemá oporu ve spise.

C. Žalovaný i prvostupňový správní orgán rozhodli, aniž dali žalobci lhůtu k seznámení se spisem. Žalobce se nemohl seznámit s důkazy, které byly obsaženy ve spise před vydáním prvostupňového rozhodnutí.

D. Žalovaný se nevypořádal s námitkou žalobce, kdy Zastupitelstvo hl. m. Prahy vydalo dne 19.6.2008 usnesením č. 18/51 změnu Z1000/00 územního plánu (dále jen „ÚPn“). Vyvěšeno 24.6.2008, sejmuto 10.7.2008 s právní mocí od 10.7.2008. Změnu Z1000/00 nejvyšší správní soud zrušil 30.10.2008 v celém rozsahu. Stavební odbor řízení o Rozhodnutí zahájil dne 24.10.2007, tedy podle zrušené změny Z1 000/00 vyhlášky ÚPn. V projektové dokumentaci Stavby citované v Rozhodnutí je soulad s ÚPn posuzován pouze podle změny Z1000/00. Řízení tedy probíhalo (a probíhá) podle neplatné právní normy a vyjádření ve spise obsahují odkazy na neplatnou ÚPn. K této námitce nebylo přihlédnuto a nebyla žalovaným odůvodněna, žalovaný se námitkou žalobce vůbec nevypořádal, neuvedl úvahy, kterými se řídil, když je zkoumal. Prvostupňové rozhodnutí je dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

E. Žalobce uvedl námitku, že stavba zasahuje 1100 m² do funkční plochy SP což je pro tuto plochu nepřijatelná stavba, s touto námitkou se žalovaný nevypořádal přesvědčivě, přístupová cesta rozhodně není sportoviště, tvrzením, že spojuje sportoviště a je tedy

sportoviště by byl zpochybněn celý ÚPn, a členění ploch, protože i plocha pro letiště by také byla z této logiky obytná, když umožňuje přepravu obyvatel do jejich domů. K této námitce nebylo přihlédnuto a nebyla žalovaným odůvodněna, žalovaný se námitkou žalobce vůbec nevypořádal, neuvedl úvahy, kterými se řídil, když je zkoumal. Prvostupňové rozhodnutí, jakož i rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

F. Žalobce uvedl námitku, že vjezd na staveniště a na stavbu z Bellušovy ulice není navržen v souladu s územním plánem. Plocha VV v této části s Bellušovou ulicí vůbec nesouvisí. Místo napojení dopravní komunikace Stavby je plně ve funkční ploše OB. Tato komunikace (a funkční plocha) slouží pro obsluhu Bellušovy ulice resp. plochy OB. Z Bellušovy ulice nemohou být obsluhovány stavby na funkční ploše VV. Stavby na funkční ploše VV musí být napojeny na kapacitní komunikace Jeremiášova a/nebo Mukařovského. S touto námitkou se žalovaný nevypořádal, tvrdí, že napojení je ve funkční ploše OB. Takové řešení je v rozporu s ÚPn. Dále se s námitkou žalovaný nevypořádává, neuvádí úvahy, kterými se řídil, když je zkoumal. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

G. Žalobce namítal, že výpočet parkovacích míst je poddimenzován, což by po realizaci stavby vedlo k dalšímu přehuštění Bellušovy ulice. Pro školní část Stavby je uvažováno s 288 žáky vzhledem k charakteru Stavby s dospělými studenty. (Na webových stránkách IIVOŠ je snadno k nalezení, že podmínkou přijetí ke studiu je maturita). Jedná se tedy o vzdělávání dospělých lidí a z hlediska vyhlášky č. 26/1999 se potom jedná o jednoznačné zařazení pod článek 2.5 - školicí zařízení pro dospělé s 5 posluchači na 1 parkovací stání. Od roku 2006 platí ČSN 73 6210 Projektování místních komunikací. Sdružení žádá o doplnění příslušného počtu parkovacích stání. Podmínky dané rozhodnutím jsou v rozporu s ustanoveními vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (OTPP). Odůvodnění, proč nelze při výpočtu dopravy v klidu postupovat podle OTPP článek 2.5 - školicí zařízení pro dospělé s 5 posluchači na 1 parkovací stání (již tak poddimenzovaným) chybí. O kterou část dokumentace se žalovaný opírá nijak blíže nespecifikuje. Odkaz na vyjádření dotčeného orgánu dopravy je také neurčitý. Nízký počet stání plánované výstavby přitom při počtu osob, které budou dojíždět a parkovat po dobu výuky, zahustí dosavadní velmi kritický nedostatek parkovacích míst Bellušovy ulice a velmi nepříjemně pohodu bydlení již tak narušenou. Není důvod pro zmenšování počtu navrhovaných stání, naopak by se měl žalovaný snažit o navýšení tak, aby řešil i stávající nedostatek parkovacích míst stávajících obyvatel. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

H. Instalace středního zdroje znečištění o výkonu 368 kW v lokalitě zásobované CZT by bylo hrubým zásahem do životního prostředí okolních obyvatel. Komín kotelny by vyfukoval spaliny v úrovni čtvrtého patra osmipatrových domů. Hlavně je však v rozporu se zákonem o ochraně ovzduší. Proto je kotelna o výkonu 368 kW, která je středním zdrojem znečištění, řešením chybným, nezákonným a naše životní prostředí přehuštěného sídliště poškozujícím. Pražská teplárenská a.s. v lokalitě provozuje centrální zdroje tepla s dostatečnou kapacitou a připojovací místo na CZT je připraveno. Sdružení trvá na napojení Stavby na CZT.

I. Žalobce uvedl, že z projektu vyplývá, že největším zdrojem hluku má být chladicí jednotka s akustickým výkonem 87,6 dB umístěná na střeše. Žalobce namítá, že zařízení by zhoršilo obyvatelnost bytů s okny do Bellušovy ulice. Hlučnost prostředí je již nyní značná vlivem pozemní a letecké dopravy a nelze ji dále bezdůvodně zvyšovat. Žalobce žádal chladicí jednotku odstranit, nebo umístit či odstínit tak, aby jí způsobené hlukové přetížení bylo prokazatelně minimální. Vyhotovení žalobcem požadované akustické studie ve fázi územního řízení je možné, a odsunutí vyhotovení do řízení, ke kterému nemá veřejnost přístup není nijak odůvodněno. Právě důvody pro obestavění stěnou vedou k pochybnostem zda rozhodnutí nezabývat se hlukem nezasáhne do životního prostředí sousedních obyvatel

významně. Ovšem tvar a další provedení protihlukové stěny není v napadeném rozhodnutí definován, a ani odůvodněn. Takové rozhodnutí omezuje práva účastníků řízení na obranu, protože není nijak (prokazatelně) zdůvodněno. S námitkami se žalovaný v rozhodnutí nevypořádal. Rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě k jednotlivým námitkám uvedl:

Z žalovaného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný všemi námitkami vzneseným žalobcem v odvolacím řízení zabýval. Mimo jiné zkoumal soulad umístění stavby s platným územním plánem dále uvedl, že navrhované umístění nevyžadovalo povolení žádných výjimek z vyhl. o OTTP. Stavební úřad soulad s jednotlivými články vyhlášky o OTTP zdůvodnil. Žalovaný v odvolacím řízení přezkoumával napadené rozhodnutí stavebního úřadu a spisovou dokumentaci k předmětnému územnímu řízení. Dokumentace nebyla v průběhu odvolacího řízení doplňována. Není pravda, že by žalobce nedostal možnost seznámit se se spisovým materiálem, ze kterého stavební úřad vycházel, před vydáním rozhodnutí. Poté, co bylo původní rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 16.4.2008 rozhodnutím žalovaného sp.zn. S-MHMP 3918/2009/OST/CcNo ze dne 23.6.2008 zrušeno a věc vrácena k novému projednání, stavební úřad vyzval žadatele k doplnění podkladů potřebných pro řádné posouzení žádosti a řízení přerušil. Po doplnění požadovaných podkladů dne 25.9.2009, oznámil všem známým účastníkům řízení, dotčeným orgánům a veřejnosti pokračování řízení a zároveň nařídil ústní jednání na 3.11.2009. Účastníci řízení byli upozorněni, že mohou nahlížet do pokladů rozhodnutí a případné námitky účastníků řízení musí být uplatněny nejpozději při veřejném ústním jednání. Zástupce žalovaného se veřejného ústního jednání zúčastnil, rovněž z textu námitek, které uplatnil dne 3.11.2009 jednoznačně vyplývá, že s dokumentací seznámen byl. K námitce žalobce, že „*Rada městské části Prahy 13 projednala dokumentaci k předmětné stavbě dříve, než bylo zahájeno územní řízení*“, žalovaný uvedl, že územní řízení je, jako řízení o žádosti, dle ustanovení § 44 odst. 1 správního řádu, zahájeno dnem, když žádost došla věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Je věcí žadatele, zda před podáním žádosti projedná věc s kterýmkoliv z budoucích účastníků. Do doby podání žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby, tj. do 26.6.2007, stavební úřad žádné řízení nevedl, nemohlo tedy k porušení § 7 správního řádu dojít.

Pokud jde tvrzení žalobce, že se žalovaný nevypořádal s námitkou žalobce, že ve stejné věci jsou vedena dvě územní řízení, žalovaný poukázal na skutečnost, že rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10.11.2009 žalovaný v odvolacím řízení zrušil (sp.zn. 391873/2008/OST/Vo/Cc) a věc vrátil k novému projednání. Žalobce tedy zaměňuje dvě věci: nové projednání věci a nové řízení. V řízení o umístění stavby VIS - Lužiny bylo po odstranění nedostatků zjištěných v rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 16.4.2008 a doplnění žádosti ze dne 26.6.2007 pokračováno a věc znovu projednána. Pokud odvolací orgán rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zruší, stavební úřad řízení nezastavuje, ale v řízení pokračuje.

Námitce, že v žalovaném rozhodnutí je soulad umístění stavby s ÚPn posuzován podle změny Z 1000/00, žalovaný vysvětlil, na str. 5 rozhodnutí stavebního úřadu je podrobně posouzen soulad umístění stavby s ÚPn, platným a účinným v době vydání rozhodnutí a stavební úřad pro upřesnění v odůvodnění svého rozhodnutí posoudil rovněž soulad stavby s projednanou Změnou ÚPn Z 1000/00, vydanou usnesením ZHMP č. 30/86 ze dne 22.10.2009 formou opatření veřejné povahy č. 6/2009, účinnou až od 12.11.2009.

K žalobcem tvrzené absenci odůvodnění pokud jde o námitku žalobce, že zasahuje do plochy SP - území sloužící sportu, žalovaný má zato, že se s touto námitkou vypořádal dostatečně srozumitelně. Přístupová cesta je částečně situována v ploše sportu (SP). Ze situačního výkresu je však patrné její uvažované prodloužení do jižní části plochy pro sport. Lze se tedy na ni dívat jako na komunikaci, zpřístupňující rozsáhlou jižní část sportovní

plochy, od níž se odpojuje komunikace školícího zařízení. Jako takovou ji lze akceptovat, navržená komunikace bude sloužit nejen VIC - Lužiny, ale bude určena i pro uspokojení potřeb území s funkcí "SP".

Ohledně dopravního napojení stavby VIC Lužiny, žalovaný uvedl, že napojení stavby v podobě, jakou předkládá dokumentace, bylo odsouhlaseno dotčeným orgánem na úseku dopravy a posouzené jako přijatelné. Skutečnost, že komunikace slouží v současné době pro obsluhu Bellušovy ulice neznámá, že nemůže sloužit i k jinému účelu.

K výpočtu parkovacích míst žalovaný uvedl, že v žalovaném rozhodnutí je námitka vyvrácena dostatečně srozumitelně. V případě VIC - Lužiny se dle předložené dokumentace (se spisovou dokumentací, jak žalovaný uvádí výše, měl žalobce dostatečnou dobu možnost seznámit) má jednat o školské zařízení zřizované podle zákona č. 561/2004 Sb., školský zákon, nikoliv podle zákona o vysokých školách. Při výpočtu dopravy v klidu nelze tedy vycházet z požadavků stanovených vyhl. o OTTP pro vysokou školu.

Pokud jde o námitku týkající se instalace středního zdroje znečištění žalovaný je toho názoru, že se s ní v žalovaném rozhodnutí řádně vypořádal, a odkázal na znění žalobou napadeného rozhodnutí.

V závěru žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud o věci samé rozhodl bez nařízeného jednání, neboť napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 s.ř.s. zrušil pro vady řízení.

A. Žalovaný se nevypořádal s námitkou žalobce, že v řízení nebyl dodržen § 7 zákon č. 500/2004 Sb. a to tím, že stavební odbor připustil stanovisko účastníka řízení Městská část Praha 13, který projednal na Radě městské části Prahy 13 dokumentaci k výstavbě dříve, než bylo uveřejněno oznámení o zahájení řízení, čímž byla porušena zásada rovnosti, neboť žalobce nebyl včas informován, resp. ve stejnou dobu jako Městská část a proto žalobce žádal o přerušení řízení a o poskytnutí obdobné lhůty jako Městská část.

Námitka není důvodná ze správního spisu vyplývá, a žalobce to nezpochybňuje, že „*Rada městské části Prahy 13 projednala dokumentaci k předmětné stavbě dříve, než bylo zahájeno územní řízení*“, již z tohoto faktu vyplývá, že nemohlo dojít k porušení rovnosti účastníků řízení jestliže řízení, jestliže řízení ještě nebylo zahájeno. Pokud jde o žádost o přerušení řízení (popř. poskytnutí delší lhůty, obdobné jako měl jiný účastník řízení), pro seznámení se spisem, je to jistě právem účastníka a stavební úřad by měl v rozhodnutí vysvětlit, proč návrhu žalobce nevyhověl, nicméně soud může rozhodnutí zrušit pro procesní vadu pouze v případě, měla-li procesní vada vliv na zákonnost rozhodnutí. V daném případě soud zásah do hmotných práv žalobce v důsledku této vady neshledal, nadto žalobce v žalobě ani zásah do jeho hmotných práv netvrdí.

B. Žalobce namítal, že po vrácení věci odvolacím orgánem byla v téže věci vedena dvě řízení, kdy stavební úřad dne 25.9.2009 rozhodl pod sp.zn. OUR 36070/2007/Hák podle § 87 odst. 1 stavebního zákona o zahájení územního řízení a současně nařídil k projednání návrhu veřejné ústní jednání na den 3. listopadu 2009, aniž by zastavil původní řízení zahájené dne 24.10.2007, sp.zn. OUR 36070/2007/Hák. Žalovaný se s odvolací námitkou vztahující se k této vadě nevypořádal.

Soud námitku neshledal důvodnou. Žalobce má pravdu v tom, že po vrácení věci odvolacím orgánem k novému projednání se pochopitelně nové řízení nezahajuje, nýbrž se pokračuje v již zahájené věci novým projednáním, přičemž se v tomto novém projednání dle

ust. § 94 odst. 4 stavebního zákona při zrušení územního rozhodnutí použijí ustanovení o územním řízení obdobně (tj. § 84 až § 92). V nadpisu dokumentu dne 24.10.2007, sp.zn. OUR 36070/2007/Hák, proto stavební úřad uvedl nesprávně OZNÁMENÍ ZAHÁJENÍ ÚZEMNÍHO ŘÍZENÍ ..., nebo-li dokument označil nesprávně; v textu ovšem je zcela určitě vyjádřeno, že se jedná o nové projednání věci po zrušení předchozího územního rozhodnutí. Nutno proto konstatovat, že byť jedná o vadu řízení v důsledku formálně nesprávného označení úkonu správního orgánu, z textu dokumentu však vyplývá, že se nové řízení nezahajovalo, ale že započalo nové projednání věci po vrácení věci odvolacím orgánem. Žalobce nebyl uvedenou vadou nijak zkrácen na hmotných subjektivních právech (ostatně to ani v rámci této žalobní námitky netvrdí), nebo-li nejde o procesní vadu způsobující nezákonnost. Absenci vypořádání se s odvolací námitkou shodného obsahu soud neshledal, naopak žalovaný v rozhodnutí pod bodem 2 na str. 5 sice stručně nicméně správně uvedl, že „Odvolací orgán svým rozhodnutím pouze zrušil napadené rozhodnutí, k zastavení řízení však nedošlo. Po odstranění zjištěných nedostatků (např. doplněním spisového materiálu) stavební úřad v řízení pokračuje ve smyslu původní žádosti.“, čímž dle mínění soudu vysvětlil, že nedošlo k zahájení nového řízení pouze k novému projednání věci.

C. Žalobce namítal, že žalovaný i prvostupňový správní orgán rozhodli, aniž dali žalobci lhůtu k seznámení se spisem. Žalobce se nemohl seznámit s důkazy, které byly obsaženy ve spise před vydáním prvostupňového rozhodnutí.

Žalobní námitku neshledal soud důvodnou; ze správního spisu vyplývá, že stavební úřad dne 25.9.2009, oznámil všem známým účastníkům řízení, dotčeným orgánům a veřejnosti pokračování řízení a současně nařídil ústní jednání na 3.11.2009 s poučením že účastníci řízení mohou nahlížet do pokladů rozhodnutí a případné námitky účastníků řízení musí být uplatněny nejpozději při veřejném ústním jednání. Z protokolu o ústním jednání – prezenční listiny ze dne 3.11.2009 vyplývá, že zástupce žalobce se veřejného ústního jednání zúčastnil, a u tohoto jednání založil do spisu námitky ze dne 3.11.2009, z textu nevyplývá, že by namítal nedostatečnou lhůtu k seznámení se spisem, nebo, že by mu bylo odepřeno seznámit se se spisem, naopak z textu námitky vyplývá, že se správním spisem a s doplněnými podklady seznámen byl.

D. Žalobce tvrdí, že žalovaný se nevypořádal s námitkou žalobce, že soulad s ÚPn je posuzován pouze podle změny Z1000/00. Řízení tedy probíhalo (a probíhá) podle neplatné právní normy a vyjádření ve spise obsahují odkazy na neplatnou ÚPn. Tato námitka nebyla žalovaným vypořádána.

Tvrzení žalobce se nezakládají na pravdě, z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se s uvedenou odvolací námitkou vypořádal pod bodem 1 na str. 4 když uvedl: „Dle územního plánu hl.m. Prahy, schváleného usnesením Zastupitelstva hl.m.Prahy. č.10/05 ze dne 9.9.1999 a vyhlášky č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy, o závazné části územního plánu sídelního útvaru hl.m.Prahy, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen ÚPn), se navrhovaná stavba nachází ve funkčních plochách s označením "VVS - mateřské základní a střední školy" (hlavní stavba), „SP -území sloužící sportu" a "OC - čistě obytné". Na str. 5 napadeného rozhodnutí je podrobně posouzen soulad umístění stavby s ÚPn, platným a účinným v době vydání rozhodnutí. Stavební úřad pro upřesnění v odůvodnění svého rozhodnutí posoudil rovněž soulad stavby s projednanou Změnou ÚPn Z 1000/00, vydanou usnesením ZHMP č. 30/86 ze dne 22.10.2009 formou opatření veřejné povahy č. 6/2009 účinnou až od 12.11.2009.“

Po přezkoumání textu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, je nutno přisvědčit žalovanému, že soulad umístěvané stavby byl posouzen s územním plánem č. 10/05 ze dne 9.9.1999 Sb., a vyhlášky č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy, o závazné části územního plánu sídelního útvaru hl.m.Prahy, ve znění pozdějších předpisů, a prvostupňovém rozhodnutí pouze bylo konstatováno, že stavba je „rovněž v souladu“ i se Změnou územního plánu (č.

30/86 ze dne 22.10.2009) která nabude účinnosti dnem 12.11.2009, tj. po vydání rozhodnutí stavebního úřadu (tj.10.11.2009), přičemž přezkoumání souladu stavby také se Změnou územního plánu účinnou bezprostředně po vydání územního rozhodnutí bylo dle názoru soudu nezbytné, nejedná se proto o žalobcem namítanou vadu řízení.

E. Žalobní námitka uvedená pod tímto bodem poukazovala na skutečnost, že ačkoliv žalobce v odvolání namítal, že stavba zasahuje 1100 m² do funkční plochy SP, jakožto plochy pro povolovanou stavbu nepřipustné, žalovaný se s touto námitkou dostatečně nevypořádal.

Soud shledal žalobní námitku důvodnou. Z textu napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný věnoval této odvolací námitce vyplývá, že žalovaný se s uvedenou námitkou nevypořádal; sice připustil, že umísťovaná stavba (přístupová cesta) zasahuje do plochy vymezené pro sport (SP) ale tento rozpor, jelikož povolovaná stavba nepatří do funkční plochy SP, nijak nevysvětlil. Tvrzení žalovaného, že ze „situačního výkresu je však patrné její uvažované prodloužení do jižní části plochy pro sport,“ nejen, že uvedený rozpor nevyřešilo, ale navíc funkce sportovního využití je pouze hypotetická, jestliže se jedná pouze o uvažované řešení. Jelikož se jedná o vadu, která by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí, soud rozhodnutí žalovaného i z tohoto důvodu zrušil.

F. Žalobní námitka vytykající skutečnost, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou týkající se napojení dopravní komunikace Stavby je rovněž důvodná. Žalovaný se s námitkou, která byla formulována konkrétně a zpochybňovala soulad s územním plánem, nijak nevypořádal. Žalovaný v rámci vypořádání se s touto námitkou pod bodem 4. na str.5 uvedl: „*Dopravní napojení stavby VIC Lužiny v podobě, jakou předkládá dokumentace, bylo odsouhlaseno dotčeným orgánem na úseku dopravy a posouzeno jako přijatelné.*“

Podle ust. § 90 zákona č. 183/2006 Sb., v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu:

- a) s vydanou územně plánovací dokumentací,
- b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území,
- c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území,
- d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu,
- e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů 4), popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.

Z textu zákona vyplývá, že souhlasná stanoviska dotčených orgánů je pouze jedním z mnoha podkladů, na základě kterých stavební úřad rozhoduje. Další podmínkou dle tohoto ustanovení, která musí být při vydávání rozhodnutí o umístění stavby vždy splněna, je mimo jiné i soulad záměru žadatele s vydanou územně plánovací dokumentací, v tomto případě s územním plánem.

K otázce posuzování souladu stavby s územně plánovací dokumentací v územním a stavebním řízení se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 28. 7. 2010, č. j. 5 As 77/2009 – 107. Zde vyslovil, že „v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je dokumentace záměru v souladu s územně plánovací dokumentací (územním plánem) a vydáním územního rozhodnutí tento soulad konstatuje. Shledá-li stavební úřad rozpor s územně plánovací dokumentací, žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby zamítne. Pokud se účastník řízení domnívá, že plánovaná stavba v souladu s územním plánem není, je oprávněn brojit proti územnímu rozhodnutí prostřednictvím opravných prostředků ve správním řízení, případně následně v řízení před správními soudy.“

Jestliže žalobce v odvolání soulad záměru s vydaným územním plánem zpochybnil, čímž zpochybnil splnění jedné z podmínek pro umístění stavby (uvedené pod písm. a) ust. § 90) je argumentace žalovaného, že byla splněna podmínka jiná (souhlas dotčeného orgánu na

úseku dopravy), vedena mimo smysl vznesené námitky, proto nelze než konstatovat, že žalovaný se s odvolací námitkou žalobce nevypořádal. Odkaz žalovaného na souhlas dotčeného orgánu na úseku dopravy je ve vztahu k odvolací námitce irelevantní, protože soulad umísťované stavby s územním plánem je nezbytným předpokladem rozhodnutím o umístění stavby a obecně lze říct, že souhlas dotčeného orgánu ještě neimplikuje kladné rozhodnutí stavebního úřadu.

G. Žalobce namítal, že výpočet parkovacích míst je poddimensován, což by po realizaci stavby vedlo k dalšímu přehuštění Bellušovy ulice. Pro školní část Stavby je uvažováno s 288 žáky vzhledem k charakteru Stavby s dospělými studenty. (Na webových stránkách VOŠ je snadno k nalezení, že podmínkou přijetí ke studiu je maturita).

Po přezkoumání této žalobní námitky soud dospěl k závěru, že oba správní orgány nedostatečně zjistili skutkový stav, neboť vycházeli z tvrzení stavebníka, a nepostupovali podle zásady materiální pravdy, neboť je to právě stavební úřad, který musí prověřit správnost údajů tvrzených v řízení žadatelem o umístění stavby. Správní orgány se zjevně nezabývali skutečnou funkcí školícího zařízení, neboť je nepochybné, že nároky na parkovací místa u zařízení středoškolského typu a zařízení, kde bude probíhat pomaturitní vzdělávání, jsou vzhledem k věku studentů zcela odlišné. Stavební úřad na skutečnost, že se nejedná o středoškolské zařízení byl opakovaně upozorňován mimo jiné např. v podání Občanského sdružení Bellušova ulice ze dne 2.11.2009 (P13-53274/2009), jehož přílohou jsou dokumenty Podmínky pro přijetí a Akreditace Ministerstva mládeže a tělovýchovy, z obou dokumentů vyplývá, že se jedná o pomaturitní studium, o vyšší odbornou školu. Stanovisko Hygienické stanice ze dne 7.1.2008 čj. Dr.Št.úOHDDÚ1344/71344/08, vycházelo zjevně z jiného charakteru stavby, neboť v textu se hovoří o stavbě gymnázia.

Ve vyhlášce č. 26/1999 Sb. o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl. m. Praze, Příloha 2, v Ukazatelích základního počtu stání, se rozlišuje jestli jde o 2.3. středoškolské zařízení, učiliště uvedené pod bodem 2.3.- tady připadá 1 stání na 20 studentů, vysokou školu 2.4. – 1 stání na 6 studentů, nebo školící zařízení pro dospělé 1 stání na 5 posluchačů. Ze správního spisu z popisu funkce stavby nepochybně vyplývá, že se o středoškolské zařízení ani učiliště nejedná, při stanovení počtu stání stavení odbor aplikoval nesprávné ustanovení (bodem 2.3 přílohy 2 vyhlášky OTP), jeho rozhodnutí je v rozporu s podklady založenými v správním spise. Při posouzení funkce vzdělávacího zařízení je soud toho názoru, že se jedná o vyšší odbornou školu, pomaturitní studium, které se pokud jde o potřebu parkovacích míst blíží spíše vysokoškolskému studiu, než školícímu zařízení pro dospělé, jak tvrdí žalobce. Správní orgány měli při stanovení počtu stání vycházet z údaje uvedeného pod bodem 2.4 a stanovit počet parkovacích míst tak, aby 1 stání na připadalo na 6 studentů. Tomu ovšem musí předcházet zhodnocení, zda-li takové řešení je v souladu s veřejným zájmem a zda-li nedojde o zásahu do oprávněných zájmu uživatelů a vlastníků staveb sousedících. Opět i zde je nutno připomenout, že vypořádání se s touto námitkou sdělením, že dotčený orgán na úseku dopravy posoudil navržené řešení jako přijatelné, je irelevantní a souhlas dotčeného orgánu je pouze jednou z podmínek, kdy může být žádost o umístění stavby vyhověno. Správní orgán v tomto řízení musí být garantem, že rozhodnutí bude nejen v souladu s veřejným zájmem ale především, že jeho rozhodnutí bude v souladu se všemi právními předpisy, které na jeho činnost správního orgánu v dané věci dopadají, což se v daném případě nestalo, proto nelze porušení právního předpisu (vyhlášky OTP) odůvodnit souhlasem dotčeného orgánu státní správy.

Žalovaný se s odvolací námitkou nevypořádal dostatečně a skutečnosti v žalobou napadeném rozhodnutí uvedené, že se jedná o stavbu středoškolského zařízení, nemají oporu ani v správním spise. V projektové dokumentaci č. 6/2007 na str. 5 je uvedeno, že se v případě vzdělávacího zařízení umísťované stavby jedná o pomaturitní studium, již z uvedeného vyplývá, že potřeba parkovacích míst je vyšší než u středoškolského zařízení. Při

posuzování, o jaké školské zařízení se v daném případě jedná nutno vycházet z hlediska materiálního, nikoliv formálního, zastávaného žalovaným např. ve vyjádření k žalobě, který při posuzování charakteru zařízení vycházel z toho podle jakého zákona, školského nebo vysokoškolského, bylo vzdělávací zařízení zřizováno. Soudu nezbyvá, než konstatovat, že žalobou napadené rozhodnutí nemá oporu v správním spise a stavební úřad ani žalovaný se zjišťováním, o jaký typ vzdělávacího zařízení se ve skutečnosti jedná, nezabývali.

H. V rámci této žalobní námítky (shodného obsahu jako námítky vznesené v odvolání a námítky vznesené v stavebním řízení dne 3.11.2009) žalobce namítal, že instalace středního zdroje znečištění o výkonu 368 kW v lokalitě zásobované CZT je hrubým zásahem do životního prostředí okolních obyvatel, uvedl, že dle navrženého řešení by komín kotelny vyfukoval spaliny v úrovni čtvrtého patra osmipatrových domů, a toto řešení je tak v rozporu se zákonem o ochraně ovzduší. Žalobce tvrdí, že kotelná o výkonu 368 kW, která je středním zdrojem znečištění, řešením chybným, nezákonným a životní prostředí přehuštěného sídliště poškozujícím, přitom Pražská teplárenská a.s. v lokalitě provozuje centrální zdroje tepla s dostatečnou kapacitou a připojovací místo na CZT je připraveno, proto žalobce trvá na napojení Stavby na CZT (centrální zdroj tepla-pozn. soudu).

Žalovaný v rámci vypořádání se s odvolací námítkou v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že v původním odvolacím řízení se stavební úřad „v souladu s ustanovením § 149 odst. 4 správního řádu obrátil se žádostí o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska OOP MHMP na správní orgán jemu nadřízený, tj. Ministerstvo životního prostředí. Přípisem ze dne 23.3.2009 č.j. 500/207/50245/09 Ministerstvo životního prostředí napadené stanovisko potvrdilo. Na zřízení kotelny byl vydán souhlas s umístěním středního zdroje znečišťování ovzduší, záměr prošel zjišťovacím řízením podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivu na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů. Součástí záměru je odborný posudek dle zákona Č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší, a dále rozptylová studie (Ing.P. 02/2007). Závazné stanovisko dotčeného orgánu státní správy je kladné.“

Ze správního spisy vyplývá, že nedostatečné posouzení zásahu do životního prostředí v důsledku instalace středního zdroje znečištění o výkonu, kdy komín kotelny končí na úrovni 4. patra 8-mi patrových domů, vznášel žalobce v průběhu celého řízení; žalobce rovněž odkázal na vyjádření Pražské plynárenské a.s., které bylo předloženo v průběhu řízení, a to podáním Občanského sdružení Bellušova ulice ze dne 2.11.2009 (P13-53274/2009), jehož přílohou je tento dokument. Z vyjádření Pražské plynárenské a.s., (ze dne 15.1.2007) vyplývá, že společnost má volnou kapacitu pro připojení stavby a navíc ve vyjádření společnost poukázala na skutečnost, že projektant při návrhu nového lokálního zdroje tepla zcela pominul povinnost vyplývající pro investora z § 3 zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší, přednostně využít pro novostavby či stavby rekonstruované stávajícího oblastního centrálního zdroje tepla.

Jelikož žalovaný uvedl, že při posuzování této otázky se řídil závazným stanoviskem Ministerstva životního prostředí ze dne 23.3.2009, č.j. 500/207/50245/09. Soud, aby přezkoumal důvodnost této žalobní námítky byl povinen přezkoumat závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 23.3.2009, jakožto podkladového rozhodnutí.

Povinnost zkoumat závazné stanoviska, jakožto podkladová rozhodnutí, je Nejvyšším správním soudem opakovaně judikována a soud z této konstantní judikatury vychází i v nyní projednávaném případě.

Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 29.06.2007, čj. 4 As 37/2005 – 83 (k nalezení na [www. nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)) uvedl:

„Považovala-li právní úprava, popř. ustálená judikatura, určitý typ správních aktů za akty subsumované a nová právní úprava, popř. změna v judikatuře, je považuje za akty řetězcí se (popř. za akty zcela samostatné), musí soud ve správním soudnictví k žalobní námitce takový akt přezkoumat podle § 75 odst. 2 s. ř. s., pokud by opačný postup vycházející

ze striktního výkladu procesního předpisu znamenal, že za takové intertemporální situace by tento akt nebylo možno v konkrétním případě přezkoumat vůbec (ani samostatně, ani v rámci přezkumu aktu finálního), tj. vedl by z hlediska tohoto aktu k odepření přístupu k soudu.

Ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. umožňuje soudům ve správním soudnictví přezkoumávat zákonnost subsumovaných správních aktů; toto ustanovení však nezakládá pravomoc správních soudů takové akty zrušovat. Měla-li zjištěná nezákonnost subsumovaného aktu vliv na zákonnost žalobou napadeného aktu finálního, zruší soud tento finální akt a s nezákonností subsumovaného aktu se vypořádá v odůvodnění svého rozsudku.“

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu odpověděl v rozsudku ze dne 07.04.2011, čj. 5 As 7/2011 – 48, na otázku, v jaké fázi řízení správního orgánu jsou podkladové rozhodnutí v správním soudnictví přezkoumatelné. Dle soudu nejsou závazná stanoviska vydaná dle § 149 správního řádu rozhodnutími ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 soudního řádu správního. V odůvodnění senát uvedl, že „*závazná stanoviska..., sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti. Zákonodárce ve shodě se sjednocujícím rozhodnutím zavedením § 149 správního řádu upřednostnil zásadu ekonomie řízení. Soudní přezkum je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny umožněn až v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s. ř. s.*“

Po přezkoumání textu stanoviska Ministerstva životního prostředí ze dne 23.3.2009, nezbyvá soudu, než konstatovat, že stanovisko je pro absenci důvodů rozhodnutí nepřezkoumatelné, nemůže být proto podkladem pro žalobou napadené rozhodnutí, jakož ani pro rozhodnutí stavebního úřadu. Nadto nutno konstatovat, že ani původní závazné stanovisko ze dne 28.8.2007 čj. S-MHMP-297239/2007/1/OOP/VI, se skutečnostmi vznesenými v námitkách nezabývalo.

I. Žalobce uvedl, že z projektu vyplývá, že největším zdrojem hluku má být chladicí jednotka s akustickým výkonem 87,6 dB umístěná na střeše. Žalobce namítá, že zařízení by zhoršilo obyvatelnost bytů s okny do Bellušovy ulice, uvedl, že hlučnost prostředí je již nyní značná vlivem pozemní a letecké dopravy a nelze ji dále bezdůvodně zvyšovat. Žalobce žádal chladicí jednotku odstranit, nebo umístit či odstínit tak, aby jí způsobené hlukové přetížení bylo prokazatelně minimální, žalobce má za to, že vyhotovení akustické studie ve fázi územního řízení je možné, a odsunutí vyhotovení do řízení, ke kterému nemá veřejnost přístup není nijak odůvodněno. Právě důvody pro obestavení stěnou vedou k pochybnostem zda rozhodnutí nezabývat se hlukem nezasáhne do životního prostředí sousedních obyvatel významně. Ovšem tvar a další provedení protihlukové stěny není v napadeném rozhodnutí definován, a ani odůvodněn. Takové rozhodnutí omezuje práva účastníků řízení na obranu, protože není nijak (prokazatelně) zdůvodněno. S námitkami se žalovaný v rozhodnutí nevypořádal. Rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalobní námitka se rozpadá do dvou sporných otázek, za prvé jestli může stavební úřad problém hlukového zatížení vyřešit částečně v územním řízení, s tím, že konkrétní protihluková opatření budou řešena až v rámci stavebního řízení. Za druhé, zda-li je skutečně odepřeno účastenství občanského sdružení ve stavebním řízení.

Na první otázku dává odpověď judikatura správních soudů, podle které je koncepce územního řízení založena na principu, že ochrana veřejných zájmů týkající se oblasti ochrany životního prostředí je v územním řízení řešena, tak, že se do územního rozhodnutí včlení podmínky, na základě kterých se pak v řízení o stavební povolení předkládá podrobnější dokumentace, přičemž se námitky vznesené v územním řízení v podrobnostech řeší až v řízení stavebním. Stavební úřad byl tedy oprávněn přesunout podrobné řešení zatíženosti hlukem do stavebního řízení a to prostřednictvím začleněním podmínky č. 16 a 17 do

územního rozhodnutí, které předepisují vyhotovit žadateli o stavební povolení protihlukovou studii, jakož i vyhodnocení všech zdrojů hluku.

Shodně takové řešení je potvrzeno např. i v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 1. června 2011 č.j.1 As 6/2011 – 347, a současně potvrzena účast občanského sdružení ve stavebním řízení. V rozhodnutí se uvádí, že *„Obecně lze souhlasit s městským soudem, žalovaným i osobou zúčastněnou na řízení, že nový stavební zákon přenesl těžiště rozhodování o realizaci záměru do územního řízení. Přesto se mu nepodařilo koncentrovat rozhodování o všech námitkách týkajících se vlivu stavby (včetně vlivů přípravy, provádění a provozu stavby) na životní prostředí do územního řízení. Něco takového ostatně není ani reálně možné. Koncepce § 114 stavebního zákona vychází z předpokladu, že námitky týkající se ochrany veřejných zájmů byly vypořádány již v územním řízení, nebo dokonce výstupech územněplánovací činnosti, o čemž svědčí odst. 2 tohoto ustanovení. Tak tomu ovšem u takto velkých staveb téměř nikdy není. O některých námitkách týkajících se ochrany veřejných zájmů (např. z oblasti ochrany životního prostředí) bývá v územním řízení rozhodnuto formálním způsobem tak, že se do územního rozhodnutí včlení podmínky, jimiž se zpravidla uloží žadateli, aby pro navazující povolovací řízení předložil podrobnější dokumentaci (event. odsouhlasenou příslušným dotčeným orgánem), studie, posudky apod. Konkrétní vyústění námitky se tedy z územního řízení přenáší až do řízení stavebního. Občanským sdružením tedy musí být z logiky věci umožněno, aby se mohly účastnit toho řízení, v němž skutečně dojde k vypořádání jejich námitek směřujících k ochraně veřejného zájmu.“*

Možnost občanského sdružení, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, účastnit se stavebního řízení je nezpochybnitelným právem občanského sdružení, jak vyplývá také z již konstantní judikatury správních soudů. Např. z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, čj. 5 As 41/2009 – 91 ve věci *Občanské sdružení Modrý most* (publ. pod č. 2127/2010 Sb. NSS, taktéž na www.nssoud.cz), v jehož právní větě se uvádí: *„Občanské sdružení, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, je oprávněno se účastnit stavebního řízení vedeného podle § 109 a násl. stavebního zákona z roku 2006, pokud mohou být v tomto řízení dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny a pokud občanské sdružení stavebnímu úřadu svou účast v souladu s § 70 odst. 2 a 3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, řádně a včas oznámí.“*

Z citovaných judikatury vyplývá, že řešení hlučnosti a protihlukové ochrany vzhledem k tomu, že je svým charakterem odvislé od konkrétního stavebně technického řešení, které je předmětem až stavebního řízení, což odůvodňuje oprávnění stavebního úřadu „odsunout“ řešení hlučnosti stavby v konkrétnostech (typ zdroje hluku, parametry protihlukové ochrany apod.) na stavební řízení tak, jak to učinil v projednávaném případě stavební úřad. S námitkou týkající se zatíženosti hlukem se v územním rozhodnutí stavební úřad vypořádal tak, že odkázal na znění podmínek č. 16 a 17. V podmínce 16. se uvádí, že projektová dokumentace bude obsahovat akustickou studii s vyhodnocením všech zdrojů hluku, které jsou součástí navrhované stavby, případně bude obsahovat taková protihluková opatření, aby nebyly překročeny hygienické limity hluku v chráněném venkovním i vnitřním prostoru stavby dle § 10 a 11 nařízení vlády č. 148/2006 Sb., o ochraně zdraví A v podmínce č.17 je zakotvena ochrana před zatížeností okolí hlukem ze stavební činnosti. Soud souhlasí s žalobcem ohledně jím namítaného nedostatečného odůvodnění pro tento postup, protože by jistě přesvědčivosti rozhodnutí prospělo, kdyby žalovaný vysvětlil, že řešení zdrojů hluku z klimatizace a případných protihlukových opatření spadá svým charakter spíše do stavebního řízení, nicméně nejedná se vadu, která by způsobovala nezákonnost rozhodnutí, neboť žalobci není odepřeno hájit práva občanů na ochranu životního prostředí následně v stavebním řízení. Soud proto žalobní námitku neshledal důvodnou.

S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) a písm. c) s.ř.s. pro vady řízení, dílem spočívající v skutečnosti, že rozhodnutí nemá oporu v spisovém materiálu a dílem pro procesní vady způsobené tím, že se žalovaný nevypořádal s námitkami žalobce uvedenými v odvolání.

Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, proto i právo na náhradu nákladů řízení. Účelně vynaložené náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě.

Podle ust. § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; z důvodů zvláštního zřetele hodných jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by mu mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve třetím výroku tohoto rozsudku rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. ledna 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu